

FRANCESC CASALS

► Alfredo Sanzol, aquesta setmana, assegut en l'escenografia de 'Delicades', l'obra que torna al Poliorama després de triomfar al Grec del 2010.

«El més difícil en teatre és que tot sembli fàcil»

ENTREVISTA ALFREDO SANZOL ► Dramaturg, reposa 'Delicades' al Teatre Poliorama

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

L'espurna que es va encendre en un taller de teatre quan feia COU en un institut de Pamplona va obrir el camí a un dels dramaturgs més destacats de la nova onada de l'escena espanyola. Alfredo Sanzol, un pamplonès que va néixer a Madrid (1972) i va estudiar Dret però mai va exercir d'advocat, torna al Poliorama amb la reposició de *Delicades*, un èxit del Grec del 2010. Amb T de Teatre va teixir 18 esquetxos sobre una generació de dones de la pre i la postguerra educades per «sentir, veure i callar». I amb la seva àvia i les seves tietes com a mirall evocador.

—¿Com es converteix un futur advocat en un home de teatre?

—Els meus pares em van demanar que estudiés el que volgués abans de fer teatre. No vaig triar l'art o la literatura perquè no m'agradava com s'ensenyava. Ho veia desconectat de l'experiència sensorial. I em vaig enganxar al teatre perquè en el taller sí que vaig tenir una experiència emocional, física.

—¿No volia ser actor?

—Vaig començar actuant, però en les improvisacions sempre duia la iniciativa. Maite Pascual, que era la directora de l'Escuela Navarra de Teatro, em va dir si no havia pensat a dirigir.

«Sempre hi ha humor, en les meves obres, però la comèdia pura em fa venir fred perquè no t'exposes»

A l'acabar Dret me'n vaig anar de seguida a Madrid a estudiar direcció. Mai he estat actor professional, però segueixo fent tallers d'interpretació per aprendre.

—¿Amb quin objectiu?

—En el teatre tot sorgeix de la interpretació. Amb un entrenament actoral tinc un diàleg més fluid amb els intèrprets. Comprenc què els està passant. I tinc la sort de treballar amb un grup amb qui m'entenc a nivell personal.

—¿Tan important és la fidelitat a un equip fix en el teatre?

—Sí desenvolupes una confiança en

l'altre, t'ajudarà a anar més enllà del límit que t'has posat. Uns empenyen els altres. Aquí l'important és el joc, la creativitat i la imaginació. I en la confiança hi ha el caldo de cultiu. També en pots tenir amb algú que no coneixes, però et ve de gust repetir amb qui connectes.

—El seu equip a més l'acompanya en un univers molt personal, ple d'evocacions, i a partir d'esquetxos.

—M'ha tocat iniciar el joc i posar les bases. A partir del 2004 vaig tenir la necessitat d'escriure així, per expressar-me millor. És a dir, amb més profunditat i expressivitat i amb una forma més onírica, delirant, orgànica, més lliure.

—¿Com arriba aquest llenguatge tan quotidià i alhora fi dels seus textos?

—És un treball molt depurat. M'agrada crear un efecte espectacular. Que tot sembli fàcil és el més difícil en el teatre. I disfruto molt jugant amb aquesta idea.

—Així ha aconseguit un teatre popular, en el millor sentit, perquè el recolzen públic i crítica.

—No ho puc controlar ni mesurar. Potser ha influït en la meua línia que sóc de la generació de la tele dels anys 80, la de *La bola de cristal* i sèries de dissabte a la tarda poloneses, txeques i italianes de qualitat. Ni me'n recordo, però queda el pòsit. També em van marcar Billy Wilder i Woody Allen.

—¿Per això l'humor està molt present en totes les seves obres?

—Sempre surt. M'agrada molt la comèdia pura, fer riure, però em fa venir una mica de fred. Te'n rius de les situacions i dels personatges, però no t'estàs exposant. Pirandello ho explica en el seu llibre *L'umorismo* quan distingeix entre allò còmic i l'humor, on te'n rius de tu mateix perquè et veus en el personatge. És un humor que fa una mica de mal i no saps si riure o no. Això m'agrada.

—¿Com viu aquesta època de grans retallades a la política cultural?

—Els pressupostos de l'època de vaques grasses ja eren ridículs i en el cas dels ajuntaments és una catàstrofe per a les gires que mantenen les companyies. Jo ara penso molt en què i com ho farem. Però el teatre té una cosa positiva: unes estructures flexibles amb capacitat de reacció. Això no vol dir que hàgim d'acceptar les retallades i ja està; aniran en detriment de la personalitat i del treball. Les coses han trigat a Espanya molt temps a construir-se i es destrueixen molt més fàcilment. El suport públic al teatre és essencial. ■